

Onhan kännykässä virtaa?

SAIMME ADOPTIOLUVAN ilman lisäselvityspyyntöjä huhtikuussa. Luvan saaminen ilman lisäselvityksiä ei tunnu enää olevan kovin yleistä, kun Valviran adoptiolautakunta on papereita tutkimassa. On hieman vaikea ymmärtää, miksi sosiaalityöntekijän lämpimät suositukset eivät riitä, onhan koko elämä neuvonnassa punnittu grammalleen läpi. Onneksi meidän sosiaalityöntekijämme osasi esittää asiat niin, ettei kukaan virkamies keksinyt, mistä näpäyttää. Paperit Venäjälle, Tsheljabinskiin saimme heti matkaan ja kesäkuussa ne oli jo rekisteröity sosiaalisuhteiden ministeriössä. Kun arvio lapsiesityksen saamiseen on vain parisen kuukautta, olen heinäkuun lopulta alkaen ollut hysterisen kännykkäriippuvainen. Minne ikinä kuljenkin, mukanani on puhelin, vihko ja kynä. Poikani mielestä on erikoista, että äidillä on koiralennekeilläkin vihko muovipussissa mukana. Voi kauhistus, jos puhelin on unohtunut sisälle, kun olen lähtenyt viemään pyykejä ulos! Kir-

jaston hiljaisuussääntöäkin olen uhmannut, sillä äänetön kännykkä ei tässä mielentilassa ole edes vaihtoehto. Kun rakas sisko soittaa, tulee hirveä pettymys. Lehtimyyjän tuntematon numero jättää sykkeen zumbalukemiin vielä pitkään puhelun jälkeenkin. Viikonloppu- ja iltavapaiden jälkeen täytyy aina ladata kännykkä täyteen valmiuteen arkipäivystysaikaa varten. Aamulla uusi toivo nousee heti silmien räyhädettyä auki. Kahden jälkeen iltapäivällä toivo alkaa vähitellen hiipua ja puoli neljältä ei näy toivosta vilaustakaan.

TÄMÄ ON sitä varsinaista odotusta. Välillä leijailen unelmissani kattojen yläpuolella, välillä rämmin kellaritasolla ja mietin, miten kestan, jos joudumme hylkäämään esityksen tai jos tulee muita mutkia matkaan. Yritän muistaa ottaa järjen mukaan keskusteluihin tunteiden kanssa. Silti Linnanmäen vuoristorata-ajeluja ei tarvita, kun odottaa The Soittoa.

EN OLE pystynyt pitämään odotusta omalla tietonani, vaan melkein alusta alkaen sukulaiset, ystävät, tuttavat, naapurit, työkaverit ja metsän eläimetkin ovat saaneet kuulla adoptioraskaudestani. Siksipä nyt satelee joka puolelta kysymyksiä: "Onko Venäjältä kuulunut mitään?", "Milloin jäät pois töistä?..." Vielä olen jaksanut vastata kysymyksiin, sillä odotus on tällä hetkellä aihe, joka valtaa mielen joka tapauksessa. Jaksan jaaritella aiheesta tuntikausia, jos sitella, valittaa, tuskailla, iloita, pelätä ja haaveilla ääneen. Harva se päivä - tai siis ilta, kun päivällä puhelinta ei voi käyttää - lähtee puhelu tai viesti toiselle odottajalle. Toinen kännykkäriippuvainen ymmärtää parhaiten sekopäisiä ajatuksia ja tätä ulkopuolisista varmasti hullulta kuulostavaa, sietämätöntä jännitystä.

Mimu

